

Arrest

nr. 206 872 van 17 juli 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. LOYENS
Bilzersteenweg 13/A
3770 RIEMST

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift X, die verklaart van Kazachse nationaliteit te zijn, op 17 oktober 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 september 2017 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van dezelfde datum houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 6 november 2017 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 mei 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 juni 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat K. LOYENS verschijnt voor verzoeker en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 28 december 2016 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 12 september 2017 wordt voormelde aanvraag onontvankelijk verklaard en op 18 september 2017 wordt deze beslissing ter kennis gebracht van verzoeker. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 28.12.2016 werd ingediend door :

*T., R. (R.R.: ...)
nationaliteit: Kazachstan
geboren te Chilik op (...)1996
adres: (...) Tongeren*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De ouders van de toenmalige minderjarige betrokkene (de heer A. A. en mevrouw A. G. – ov: ...) wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten.

Betrokkene vroeg, als minderjarige, samen met zijn ouders (de heer A.A. en mevrouw A. G. – ov: ...) en broers (de heer T. R. – ov: ... en A. T. – ov: ...) en zus (A. R. – ov: ...) op 16.11.2011 in België asiel aan. Deze asielpcedure werd op 25.04.2013 afgesloten met de beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming’ door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Als wettelijke vertegenwoordigers van de minderjarige kinderen verkozen zij echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en en bijgevolg verbleef betrokkene van 30.06.2013 tot 22.10.2014 illegaal in België. Op 22.10.2014 vroeg betrokkene, ditmaal in eigen naam en als meerderjarige, asiel aan. Deze asielpcedure werd op 18.09.2015 afgesloten met de beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming’ door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos ditmaal als meerderjarige zelf om geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en sindsdien verblijft hij opnieuw illegaal in België. Uit deze perioden van illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op een machtiging tot verblijf.

De duur van de asielpcedure – namelijk iets meer dan 1 jaar en 5 maanden voor de asielpcedure samen met zijn familie en iets minder dan 11 maanden voor de eigen asielpcedure– was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene beschrijft in onderhavige aanvraag de toestand van de Oeigoeren in Kazachstan. Verder beweert betrokkene dat hij, als zoon van de heer A., bij een eventuele terugkeer naar Kazachstan het risico zou lopen om geïntimideerd te worden, gearresteerd te worden of zelfs in gevangenschap genomen te worden. Ter staving van deze beschrijving en deze bewering legt betrokkene dezelfde documenten voor als dewelke zijn ouders in hun aanvraag art. 9bis d.d. 28.12.2016 hebben voorgelegd. Het betreft volgende documenten: een opsporingsbericht betreffende de heer A., 3 oproepingsbrieven betreffende de heer A., een schrijven van de ‘Linkse Socialistische Partij’ van 21.05.2015, een schrijven van ‘World Uyghur Congress’ d.d. 25.10.2012, een ander document van ‘World Uyghur Congress’ met registratienummer VR 18781, nog een schrijven van ‘World Uyghur Congress’ van 25.04.2014, een schrijven van ‘World Uyghur Women’s Union’ d.d. 22.07.2016 en tenslotte een schrijven van de heer T. A. d.d. 30.08.2015. Op 12.09.2017 werd er voor de ouders van betrokkene eveneens een onontvankelijke beslissing genomen inzake de aanvraag art. 9bis d.d. 28.12.2016. De motivatie in de

onontvankelijke beslissing van de ouders van betrokkene betreffende de voorgelegde documenten luidt als volgt:

“Wat het document van de ‘World Uyghur Congress’ van 25.10.2012 betreft, dient er opgemerkt te worden dat deze reeds door betrokkenen werd voorgelegd tijdens hun asielpcedure. De bevoegde asielinstanties oordeelde over dit document dat deze duidelijk een gesolliciteerd karakter vertoont en dat er niet uit kan afgeleid worden dat betrokkenen een persoonlijk risico op vervolging of ernstige schade zouden lopen (RVV, arrest 101.694 en arrest nr. 101.695 van 25.04.2013). Aangezien ook het opsporingsbericht en de 3 oproepingsbrieven reeds werden behandeld tijdens de asielpcedure en niet werden weerhouden, kunnen deze dus in huidige procedure onmogelijk wel aanvaard worden. Met betrekking tot het schrijven van ‘World Uyghur Congress’ d.d. 25.10.2012 dient er nog opgemerkt te worden dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stelde dat betrokkenen erkennen dat deze brief louter op hun vraag en louter op basis van hun verklaringen werd opgesteld (beslissing CGVS van 20.12.2012). Ook de overige voorgelegde documenten hebben een duidelijk gesolliciteerd karakter. Bovendien dient er vastgesteld te worden dat het document van de ‘World Uyghur Congress’ van 25.04.2014, het schrijven van de ‘Linkse Socialistische Partij’ op datum van 21.05.2015, een ander document van ‘World Uyghur Congress’ met registratienummer VR 18781 en een schrijven van ‘World Uyghur Women’s Union’ d.d. 22.07.2016 gaan over de algemene situatie van Oeigoeren in Kazachstan en dat zij betrokkenen geen persoonlijke bewijzen leveren dat hun leven in gevaar zou zijn indien zij zouden terugkeren naar hun land van herkomst. Ook verwijzen deze documenten naar diverse (media)websites die handelen over de situatie van Oeigoeren in Kazachstan. Echter, het louter inroepen van of verwijzen naar rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, volstaat niet om te staven dat iedere onderdaan van dat land of van een welbepaalde bevolkingsgroep een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen. Wat tenslotte het schrijven de heer T. A. d.d. 30.08.2015 betreft; dit schrijven bevat enkel dezelfde elementen die betrokkenen hebben aangehaald tijdens hun asielpcedure. Vermits dit schrijven geen enkel nieuw element toevoegt aan de elementen die betrokkenen reeds tijdens hun asielpcedure naar voor brachten en deze niet weerhouden werden door de bevoegde instanties, wettigen deze elementen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties en kunnen ze dus in huidige procedure onmogelijk wel aanvaard worden.”

Verder legt betrokkene ook een paar foto's voor die genomen zouden zijn bij zijn deelname aan betogingen in België. Ook zijn vader, de heer A., legde bij zijn aanvraag art. 9bis d.d. 28.12.2016 een paar foto's voor die genomen zouden zijn bij zijn deelname aan betogingen in België. Zijn vader beweerde in zijn aanvraag art. 9bis dat hij mede hierdoor in het zicht zou zijn gekomen van de veiligheidsdiensten van China en Kazachstan.

Aangezien betrokkene zich eveneens baseert op de verklaringen van zijn vader door deze foto's voor te leggen, geldt voor betrokkene dezelfde motivatie als deze in de onontvankelijke beslissing van zijn ouders d.d. 12.09.2017 die luidt als volgt:

“Echter, betrokkenen leggen geen bewijzen voor dat de Chinese of Kazachse overheid op de hoogte zouden zijn dat de heer A. zou hebben deelgenomen aan betogingen in België. Het blijft louter bij een blote bewering zodat dit element niet kan aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Het is immers niet onredelijk om van betrokkenen te eisen dat zij, om hun beweringen te staven, op zijn minst een begin van bewijs dienen voor te leggen.”

Vervolgens beweert betrokkene dat hij geen adres meer heeft in Kazachstan en dat hij dus geen mogelijkheid tot verblijf meer heeft aldaar. Hieromtrent dient er echter opgemerkt te worden dat de ouders van betrokkene bij hun asielaanvraag duidelijk verklaard hebben dat er nog andere familieleden van hen in Kazachstan verblijven. De ouders van betrokkene verklaarden immers dat de ouders, broers en zussen van betrokkenes moeder, mevrouw A., nog in C. verblijven evenals de broers en zussen van zijn vader, de heer A.. Betrokkene toont niet aan dat deze familieleden niet langer in Kazachstan zouden verblijven, noch dat hij niet (tijdelijk) bij deze familieleden zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf. Dit element kan bijgevolg niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Ook de bewering dat betrokkene nergens anders over een wettelijke verblijfplaats beschikt, kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid aangezien aan betrokkene niet gevraagd wordt zich naar een ander land dan Kazachstan te begeven. In Kazachstan is er immers een Belgische vertegenwoordiging gevestigd zodat hij een aanvraag om machtiging tot verblijf conform art. 9, al 2 van de wet van 15.12.1980 dient in te dienen bij de Belgische ambassade te Astana.

Het feit betrokkene hier naar school is gegaan, kan evenmin aanzien worden als een buitengewone omstandigheid. Op het moment dat betrokkene samen met zijn familie in België asiel aanvraag, was hij minderjarige. De ouders van betrokkene hebben steeds geweten dat de scholing van betrokkene plaatsvond in precair verblijf en dat zijn opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van betrokkene toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Bovendien, aangezien betrokkene op 10.04.2014 meerderjarig is geworden, is hij niet langer school- en/of leerplichtig meer in België.

Tot slot, wat betreft de bewering dat betrokkene een vriendin zou hebben; betrokkene verklaart niet waarom dit feit op zich een buitengewone omstandigheid vormt waardoor het voor hem zeer moeilijk is om zich naar het land van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Immers, de verplichting om terug te keren betreft slechts een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van zijn vriendin, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt.

De overige aangehaalde elementen (betrokkene verblijft sedert november 2011 in België, is de Nederlandse taal machtig, heeft een cursus maatschappelijke oriëntatie gevolgd, behaalde een inburgeringsattest, is werkwilleg en legt een werkaanbieding voor, heeft een ruime vriendenkring opgebouwd en legt diverse getuigenverklaringen voor) verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

Op 12 september 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris eveneens de beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten, ter kennis gebracht aan verzoeker op 18 september 2017. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

*De heer,
Naam, voornaam: T., R.
geboortedatum: (...)1996
geboorteplaats: Chilik
nationaliteit: Kazachstan
Tursun, Rustam*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die h et Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, onmiddellijk na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 (nul) dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven;

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 25.04.2016.”

2. Over de rechtspleging

In zijn verzoekschrift stelt verzoeker beroep aan te tekenen tegen “de beslissing tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 18.09.2017”. Als stuk 17 voegt hij evenwel de beslissing van 12 september 2017 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard en een bevel om het grondgebied te verlaten, genomen op dezelfde datum. Uit de uiteenzetting van de middelen blijkt eveneens dat hij voormelde weigeringsbeslissing en het bevel als bestreden beslissingen beoogt zodat het beroep in die zin wordt behandeld.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name de hoorplicht en de zorgvuldigheidsplicht.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“2.2.1. Eerste middel

Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name de hoorplicht en de zorgvuldigheidsplicht;

Het zorgvuldigheidsbeginsel noopt de administratie om de betrokkene op een nuttige wijze te horen. In de eerste plaats leidt dit ook tot de conclusie dat de overheid in dat licht de betrokkene met alle feiten confronteert, die zullen dienen om de eventuele beslissing te ondersteunen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel is onder meer het beginsel: "dat inhoudt dat bij de voorbereiding en bij het nemen van een overheidsbesluit alle relevante factoren en omstandigheden worden afgewogen"¹, "dat de overheid verplicht zorgvuldig te werk te gaan bij de (vormelijke) voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen.

De Raad van State stelt: "De overheid is immers verplicht over te gaan tot een zorgvuldig onderzoek naar het bestaan van de in aanmerking komende feiten; uit die verplichting van zorgvuldigheid van feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd, zonder bij die particulier direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van feiten of van zijn toestand geloofwaardig te maken//3.

“De overheid die over de beoordelingsbevoegdheid beschikt om een besluit te nemen moet er in de eerste plaats voor zorgen dat haar alle mogelijke nuttige gegevens worden bezorgd opdat zij zou geïnformeerd zijn... De bevoegde overheid wil zij op regelmatige wijze een beslissing nemen, moet volledig ingelicht zijn over de belangrijke gegevens welke die beslissing kunnen beïnvloeden"⁴.

Het zorgvuldigheidbeginsel dwingt de behandelende overheden ertoe:

"om over een volledig dossier te beschikken wat impliceert dat zij het dossier vooraf op zijn volledigheid moet onderzoeken waarna zij met kennis van zaken - in geval van een volledig dossier - kunnen oordelen over het dossier"⁵.

De overheid kan maar zeker over alle feitelijke gegevens beschikken, wanneer zij de gegevens, die zij gaat gebruiken om haar beslissing te ondersteunen, heeft voorgelegd aan de betrokkene.

Immers, enkel in dat geval is de overheid ook zeker dat de eventueel te gebruiken gegevens ook kloppen met de werkelijkheid.

In casu besliste de overheid, zijnde verwerende partij, zonder enig voorafgaand verhoor en zonder verdere inlichtingen te verstrekken, dat de aangehaalde elementen geen bijzondere omstandigheid vormen waarom verzoeker de aanvraag om machtiging tot verblijf niet zou kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland.

Bij dergelijke verzoeken, zoals gesteld door verzoeker, heeft de overheid onzorgvuldig gehandeld en wel om reden dat zij verzoeker minstens had kunnen horen.

Indien de overheid verzoeker had gehoord, had verzoeker de bijgebrachte documenten kunnen toelichten en dit om de buitengewone omstandigheden aan te tonen.

Uit de bijgevoegde stukken blijkt duidelijk dat er sprake is van buitengewone omstandigheden.

De overheid heeft bijgevolg onzorgvuldig gehandeld met betrekking tot het horen van verzoeker.

Dat dan ook het algemeen rechtsbeginsel van het hoorrecht is geschonden.

Dat het middel bijgevolg ernstig en gegrond is.”

3.2 Verzoeker richt zich in een eerste middel tot de eerste bestreden beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard en hij voert de schending aan van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name de hoorplicht en de zorgvuldigheidsplicht.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Na een theoretische uiteenzetting te hebben gegeven betoogt verzoeker wat de concrete elementen *in casu* betreft dat de overheid zonder enig voorgaand verhoor en zonder verdere inlichtingen te verstrekken, heeft beslist dat de aangehaalde elementen geen bijzondere omstandigheid vormen. Indien hij zou gehoord zijn, had hij de bijgebrachte documenten kunnen toelichten en dit om de buitengewone omstandigheden aan te tonen, aldus verzoeker.

De Raad wijst erop dat verzoeker de kans had om alle toelichtingen die hij nuttig achtte te verstrekken in zijn aanvraag om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd en dat hij in de mogelijkheid was om deze aanvraag met alle nodige stukken te onderbouwen. Verzoeker houdt derhalve ten onrechte voor dat hij niet werd gevraagd om inlichtingen. Verder dient te worden gesteld dat bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door een persoon gevraagd voordeel te verlenen niet zijn onderworpen aan tegenspraak (RvS 17 september 2001, nr. 98.879; RvS 15 juli 2008, nr. 185.402; cf. ook I. OPDEBEEK, *Beginselen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 2006, 247), zodat de uiteenzetting van verzoeker, wat dit onderdeel van het middel betreft, niet dienstig is. Er blijkt zelfs niet dat verzoeker enig belang heeft bij zijn grief, nu geenszins wordt uiteengezet welke bijkomende dienstige inlichtingen hij nog had kunnen verstrekken. Waar verzoeker verwijst naar de bijgevoegde stukken, stelt de Raad vast dat hij die stukken heeft gevoegd bij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf en dat uit de bestreden beslissing blijkt om welke reden deze niet kunnen worden aanvaard. Minstens toont verzoeker niet aan met welke documenten de gemachtigde van de staatssecretaris *in concreto* geen rekening zou hebben gehouden. Het komt niet de Raad toe de argumenten te destilleren. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of de hoorplicht, op zich en in combinatie met het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

3.3 In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name het rechtszekerheidsbeginsel.

Ter adstruering van het tweede middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“2.2.2. Tweede middel

Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name het rechtszekerheidsbeginsel;

De algemene beginselen van behoorlijk bestuur sluiten het recht op rechtszekerheid in. Dit houdt onder meer in dat de burger moet kunnen vertrouwen op de openbare diensten en erop moet kunnen rekenen dat zij regels in acht nemen en een standvastig beleid volgen dat de burger niet anders kan opvatten.

De Dienst Vreemdelingenzaken besliste echter dd. 12.09.2017 het volgende:

"Het feit dat betrokkene hier naar school is gegaan, kan evenmin aanzien worden als een buitengewone omstandigheid. Op het moment dat betrokkene samen met zijn familie in België asiel aanvraag, was hij minderjarige. De ouders van betrokkene hebben steeds geweten dat de scholing van betrokkene plaatsvond in precair verblijf en dat zijn opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van betrokkene toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Sinds 25.04.2013 vindt deze scholing trouwens plaats in illegaal verblijf. Bovendien, aangezien betrokkene op 10.04.2014 meerderjarig is geworden, is hij niet langer school- en/of leerplichtig meer in België."

De Dienst Vreemdelingenzaken doorkruist hier vaststaande rechtspraak van de Raad van State.

De verplichting om een schooljaar te onderbreken zou een omstandigheid kunnen uitmaken die het voor een kind, net zoals zijn ouders, bijzonder moeilijk maakt terug te keren naar hun land van oorsprong of naar het land waar zij toegelaten worden te verblijven om daar bij de Belgische diplomatieke overheden ter plaatse een aanvraag tot verblijfsvergunning in te dienen. De onderbreking van een studiejaar voor een onbepaalde termijn brengt het verlies hiervan mee en vervolgens een moeilijk te herstellen nadeel (RvS 18 februari 2004, nr. 128.259, Rev.dr.étr. 2004, afl. 127, 65).

Indien verzoeker zich bij de Belgische ambassade te Astana zou moeten begeven teneinde zijn aanvraag in te dienen, betekent dit dat ten tijde van het indienen van de aanvraag dd. 28.12.2016

verzoeker zijn studiejaar zou moeten onderbreken voor een onbepaalde termijn, hetgeen klaarblijkelijk een moeilijk te herstellen nadeel zou uitmaken en bijgevolg dan ook een buitengewone omstandigheid.

De Dienst Vreemdelingenzaken schendt bijgevolg het rechtszekerheidsbeginsel door vaststaande rechtspraak van de Raad van State te doorkruisen.

Dat het middel bijgevolg ernstig en gegrond is."

3.4 Verzoeker richt zijn betoog in dit kader tot het motief van de gemachtigde aangaande het feit dat verzoeker hier naar school zou gaan en verwijst naar – naar zijn mening vaststaande – rechtspraak van de Raad van State die hierdoor doorkruist zou worden.

Verzoeker gaat niet in op de motieven van de gemachtigde van de staatssecretaris waarin hij onder meer stelt dat verzoeker op 10 april 2014 meerderjarig is geworden en verzoeker niet langer school- en/of leerplichtig meer is in België. Waar verzoeker betoogt dat hij bij terugkeer het risico loopt om een schooljaar te verliezen, merkt de Raad op dat artikel 74/14, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk voorziet in de mogelijkheid om een termijnverlenging van het bevel te vragen teneinde rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan de situatie. Wat de rechtspraak van de Raad van State betreft waarnaar verzoeker verwijst, merkt de Raad op dat uit het aangehaalde motief blijkt dat de Raad van State stelt dat de verplichting om een schooljaar te onderbreken een omstandigheid "zou" "kunnen" uitmaken die het voor het kind bijzonder moeilijk maakt terug te keren en dat verzoeker niet aantoont dat hij zich in dergelijke omstandigheden bevindt.

Het tweede middel is ongegrond.

3.5 In een derde middel voert verzoeker de schending aan van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, met name de motiveringsplicht.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"2.2.3 Derde middel

Schending van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur met name de motiveringsplicht;

In haar beslissing dd. 12.09.2017 beslist de Dienst Vreemdelingenzaken het volgende:

"[...] Ter staving van deze beschrijving en deze bewering leggen betrokkenen dezelfde documenten voor als dewelke zijn ouders in hun aanvraag art. 9bis d.d. 28.12.2016 hebben voorgelegd. Het betreft volgende documenten: een opsporingsbericht betreffende de heer A.; 3 oproepingsbrieven betreffende de heer A., een schrijven van de 'Linkse Socialistische Partij van 21.05.2015, een schrijven van 'World Uyghur Congress' d.d. 25.10.2012, een ander document van World Uyghur Congress' met registratienummer VR 18781, nog een schrijven van 'World Uyghur Congress' van 25.04.2014, een schrijven van 'World Uyghur Women's Union' d.d. 22.07.2016 en tenslotte een schrijven van de heer T. A. d.d. 30.08.2015. [...] Met betrekking tot het schrijven van World Uyghur Congress d.d. 25.10.2012 dient er nog opgemerkt te worden dat het Commissariaatgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stelde dat betrokkenen erkennen dat deze brief louter op hun vraag en louter op basis van hun verklaringen werden opgesteld (beslissing CGVS van 20.12.2012). Ook de overige voorgelegde documenten hebben een duidelijk gesolliciteerd karakter. [...]"

Verder geeft de Dienst Vreemdelingenzaken het volgende aan:

"Verder legt betrokkene ook een paar foto's voor die genomen zouden zijn bij zijn deelname aan betogingen in België. Ook zijn vader, de heer A., legde bij zijn aanvraag art. 9bis d.d. 28.12.2016 een paar foto's voor die genomen zouden zijn bij zijn deelname aan betogingen in België. [...]"

Aangezien betrokkene zich eveneens baseert op de verklaringen van zijn vader door deze foto's voor te leggen geldt voor betrokkene dezelfde motivatie als deze in onontvankelijke beslissing van zijn ouders d.d. 12.09.2017 die luidt als volgt:

"Echter, betrokkenen leggen geen bewijzen voor dat de Chinese of Kazachse overheid op de hoogte zouden zijn dat de heer A. zou hebben deelgenomen aan betogingen in België. Het is immers niet onredelijk om van betrokkenen te eisen dat zij, om hun beweringen te staven, op zijn minst een begin van bewijs dienen voor te leggen."

Vervolgens beweert betrokkene dat hij geen adres meer heeft in Kazachstan en dat hij dus geen mogelijkheid tot verblijf meer heeft aldaar. [...] Betrokkene toont niet aan dat deze familieleden niet langer in Kazachstan zouden verblijven, noch dat hij niet (tijdelijk) bij deze familieleden zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag om machtiging tot verblijf. Dit element kan bijgevolg niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid."

Overwegende dat elke bestuurshandeling moet steunen op motieven in feite en in rechte.

*Dat deze formele als materiële motiveringsplicht een algemeen rechtsbeginsel betreft;
Daarenboven bepaalt art. 62 Vreemdelingenwet dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed dienen te worden;*

*"l'exigence de la motivation d'une décision est destinée à ce que l'intéressé ait parfaitement connaissance des raisons qui la justifient" (Cons. Etat 12 mei 1989, arrêt nr. 32.560, fl.AC.E.1989)
Bovendien bepaalt de Wet van 26 juli 1991 dat de overheid bij elke bestuurshandeling met individuele draagwijdte in de beslissing zelf de feitelijke en juridische grondslag dient aan te duiden waarop zij deze beslissing steunt;*

Deze motivering dient bovendien afdoende te zijn;

In deze voldoet de Dienst Vreemdelingenzaken wel aan de formele motiveringsplicht doch verzaakt de Dienst Vreemdelingenzaken aan de materiële motiveringsplicht.

Waar verzoeker documenten bijbrengt ter staving zijn situatie, worden deze documenten als ongeloofwaardig bestempeld, zo zij een "gesolliciteerd" karakter zouden hebben.

Anderzijds zou verzoeker nalaten een bewijs bij te brengen dat hij niet meer terecht zou kunnen bij familie in Kazachstan.

Dat deze omstandigheden géén buitengewone omstandigheden zouden uitmaken motiveert de Dienst Vreemdelingenzaken echter "om hun beweringen te staven, op zijn minst een begin van bewijs dienen voor te leggen".

Deze beslissing staat echter volledig in contrast met de eerder genomen beslissing betreffende de "gesolliciteerde" documenten. Deze zogenaamde gesolliciteerde documenten maken duidelijk en minstens een begin van bewijs uit, doch worden deze onverbiddelijk afgewezen zonder deze documenten ook maar in acht te nemen bij de beoordeling.

De overheid laat tevens na om een bewijs te leveren van het zogenaamd gesolliciteerd karakter van de bijgebrachte documenten. De documenten zijn reëel en waarheidsgetrouw.

De overheid heeft bijgevolg zijn materiële motiveringsplicht geschonden.

Dat het middel bijgevolg ernstig en gegrond is."

3.6 Verzoeker meent in een derde middel dat wel wordt voldaan aan de formele motiveringsplicht, doch dat wordt verzaakt aan de materiële motiveringsplicht en hij richt zijn betoog opnieuw tot de bestreden beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Verzoeker meent, wat de concrete elementen *in casu* betreft, dat het motief van de gemachtigde van de staatssecretaris waarin hij stelt dat de bijgebrachte documenten als ongeloofwaardig worden bestempeld, zo zij een "gesolliciteerd" karakter zouden hebben enerzijds en de motieven waarin hij stelt dat verzoeker nalaat een bewijs bij te brengen dat hij niet meer terecht zou kunnen bij familie in Kazachstan – verzoeker zou om zijn beweringen te staven op zijn minst een begin van bewijs dienen voor te leggen – anderzijds, in contrast zijn met elkaar. De zogenaamde gesolliciteerde documenten maken duidelijk en minstens een begin van bewijs uit, doch worden onverbiddelijk afgewezen zonder deze documenten ook maar in acht te nemen bij de beoordeling, aldus verzoeker.

De Raad benadrukt dat de gemachtigde van de staatssecretaris over een discretionaire bevoegdheid beschikt om te oordelen of al dan niet buitengewone omstandigheden worden aangetoond die het in België indienen – als afwijking op de algemene regel van een indiening in het buitenland – van een aanvraag om machtiging tot verblijf rechtvaardigen. In de eerste bestreden beslissing wordt gemotiveerd waarom de gemachtigde van de staatssecretaris oordeelde dat de betrokken elementen thans niet aan de orde zijn. De Raad stelt vast dat de motieven waarin wordt gesteld dat de documenten een gesolliciteerd karakter hebben, handelen over de ingeroepen omstandigheid betreffende de toestand van de Oeigoeren in Kazachstan en de bewering van verzoeker dat hij bij een eventuele terugkeer naar Kazachstan het risico zou lopen om geïntimideerd te worden, gearresteerd te worden of zelfs in gevangenschap te worden genomen. De motieven waarin wordt gesteld dat op zijn minst een begin van bewijs dient te worden voorgelegd, handelen over de bewering dat de Chinese of de Kazachse overheid op de hoogte zou zijn dat zou zijn deelgenomen aan de betogingen in België. Omtrent de afwezigheid van familie verwijst de gemachtigde naar de verklaringen bij de asielaanvraag en stelt hij dat verzoeker niet aantoont dat de aldaar opgesomde familieleden niet langer in Kazachstan zouden verblijven, noch

dat hij niet (tijdelijk) bij deze familieleden zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf. Bijgevolg betreffen dit verschillende omstandigheden die elk individueel worden beoordeeld door de gemachtigde en derhalve niet in contrast staan met elkaar.

Met zijn betoog, waarin verzoeker doorheen zijn middelen voorhoudt dat de door hem aangevoerde elementen juist wel buitengewone omstandigheden uitmaken en de betreffende documenten dit bewijzen, toont hij niet aan dat de motivering van de gemachtigde van de staatssecretaris niet zou volstaan. Verzoeker beperkt zich in wezen tot algemene beschouwingen zonder op concrete wijze in te gaan op de motieven, laat staan deze te weerleggen zodat eraan geen afbreuk wordt gedaan. Verzoeker slaagt er bijgevolg niet in op concrete wijze uiteen te zetten op welke manier de motivering van de gemachtigde niet voldoende zou zijn in het licht van de elementen die hij in het kader van zijn aanvraag heeft aangehaald, of met welke elementen of documenten de gemachtigde *in concreto* geen rekening zou hebben gehouden. Waar verzoeker meent dat de overheid nalaat om een bewijs te leveren van het zogenaamd gesolliciteerd karakter van de bijgebrachte documenten en dat deze reëel en waarheidsgetrouw zijn, verliest hij uit het oog dat het hem toekomt de aanwezigheid van buitengewone omstandigheden aan te tonen. Tevens dient te worden benadrukt dat de motiveringsplicht er niet toe leidt dat de motieven van de motieven dienen te worden vermeld (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, Formele motivering van bestuurshandelingen in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 1999, 167-168). Daar waar verzoeker met zijn kritiek blijk geeft van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, dient erop gewezen te worden dat het onderzoek van deze andere beoordeling de Raad uitnodigt tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen echter niet tot zijn bevoegdheid behoort. De Raad herhaalt dat hij in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. *In casu* toont verzoeker niet aan dat de gemachtigde op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Het derde middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien juli tweeduizend achttien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN